

Střelba na FF UK v Praze 21. 12. 2023 z psychologicko-spirituální perspektivy

 otevrisvoudusi.org/strelba-na-ff-uk-v-praze-21-12-2023-z-psychologicko-spirituální-perspektivy

30. prosince 2023

Ve čtvrtek odpoledne 21. 12. se 24letý David K. rozhodl ozbrojen napochodovat do budovy Filozofické fakulty UK v Praze na náměstí Jana Palacha, kde zastřelil 14 lidí a celou řadu dalších vážně zranil.

Ihned po tomto ohavném činu se začaly objevovat spekulace ohledně různých nesrovnalostí, ať už z oficiálních oznámení nebo od různých svědků, kteří podávali jiná svědectví, která jsou v rozporu s tím, co se nám říká v mainstreamových médiích. To ale není záměrem tohoto článku – pokud se o nejasnostech ohledně tohoto případu, resp. jeho oficiálního vysvětlení, chcete dozvědět více, můžete si poslechnout rozhovor s Martinem Kollerem nebo Ivanem Kratochvílem. Jsem si také vědom všemožných teorií

V tomto článku bych se rád zaměřil na celou tuto tragickou událost z vyšší perspektivy a z perspektivy jak psychologické tak spirituální. To, o čem budu psát, rozhodně **NESLOUŽÍ** ke schvalování tohoto činu a této tragické události. Je to čistě můj (subjektivní) názor a pohled.

Zaměřím se na:

- vliv traumat z dětství na naše konání (s ohledem na práci lidí jako Gabor Maté, John Bradshaw)
- deprese mezi mladými lidmi je na vzestupu
- symbol zimního slunovratu – nefyzické síly temna – kdo skutečně tahá za nitky
- vliv nefyzických temných sil na dění ve světě
- naše snaha vše externalizovat, zejména zlo

Vliv traumat z dětství na naše konání

Lékař Gabor Maté zasvětil svoji dlouholetou práci studii traumatu a jakým způsobem ovlivňuje náš život. Co je vlastně trauma? Gabor Maté říká:

| „Trauma není to, co se nám stane, ale to, co se děje v nás.”

Jinými slovy, každý z nás reaguje na dané vnější stimuly, zkušenosti a události jiným způsobem. Když máte dva sourozence a těm se rozvedou rodiče, každý z nich to bude vnímat jinak. Jeden ze sourozenců může vnímat, že je to jeho vina, že se rodiče rozvádí, a tak si v sobě internalizuje vinu a pocit „se mnou je něco špatně”. Tento pocit, byť na první pohled nemusí být vůbec na člověku znát, se pak stává velkou částí naší (falešné) osobnosti v dospělosti, která řídí naše chování, jednání a přesvědčení, které máme o sobě a o světě.

Co může ale někoho motivovat provést tak hrozný čin jako někoho zabít, natož toužit po tom vystřílet školu plnou lidí?

Aaron Stark ve své TedTalk přednášce mluví o tom, jak se málem stal školním střelcem:

„Moje rodina byla velmi násilnická a agresivní, rodiče závislí na drogách, hodně jsme se stěhovali, chodil jsem do 30 nebo 40 různých škol. (..) Když se vám dostatečně říká, že jste k ničemu, uvěříte tomu a pak uděláte všechno pro to, aby všichni ostatní s tím souhlasili. (...) Zdálo se, že týrání nikdy nepřestane. K řezání jsem se dostal kolem 14 nebo 15 let, protože jsem si uvědomil, že se v mém životě dějí všechny ty extrémní emoce, nad kterými nemám kontrolu, musel jsem najít nějaký způsob, jak nad něčím najít kontrolu. (...)

Takže jediné, co mě napadlo, jsem udělal, popadl telefonní seznam a zavola jsem na sociálku. Tak jsem šel na sociálku. Bohužel tam nepřivedli jen mě. Vzali tam i mou mámu, která byla jedním z největších zdrojů mé bolesti v dospívání. A protože celý život běhala z místa na místo a jednala se sociálními pracovníky a policisty, věděla přesně, co říct, aby uvěřili, že si to všechno jen vymýšlím. Že to dělám jen pro pozornost. A oni mě s ní poslali domů.

Doma se ke mně otočila a řekla: Příště bys to měl udělat líp a já ti koupím žiletky. V tu chvíli mi to úplně vyrvalo srdce z těla. Ta tma, na kterou jsem tak dlouho zíral, prostě jsem do ní vběhl po hlavě. Už jsem neměl pro co žít. Neměl jsem doslova co ztratit. A když nemáte co ztratit, můžete udělat cokoli.”

Někdo jako Aaron Stark, který v dětství prožívá tak velká muka, tak velkou emoční bolest, kdy jediní lidé, kteří by ho měli milovat (jeho rodiče), ho ponižují a jsou zdrojem jeho největší bolesti... to pak v člověku zanechá obrovskou díru na duši. A takový člověk, jak říká Aaron, pak nemá pro co žít, a je ochoten udělat cokoliv, jen aby nemusel cítit tu bolest.

A když cítíte tak velkou bolest, představa, že budete mít nad někým tak velkou moc (díky zbrani), že ho dokážete zabít... ta se pak pro takové lidi stává velmi lákavá. Samozřejmě ne každý, kdo si prožil bolestivé trauma v dětství, se uchýlí k zabíjení.

John Bradshaw ve své knize „Healing the shame that binds you” (Léčení studu, který vás svazuje – str. 146-147) píše v sekci o kriminálním chování následující:

„Alice Millerová ve své práci o kriminalitě uvádí případ Jurgena Bartsche, který byl vrahem dětí. V letech 1962-1966 zavraždil čtyři chlapce. Jeho modus operandi byl až na drobné odchylky stejný. Poté, co vylákal chlapce do bývalého protiletectvého krytu nedaleko svého bydliště, dítě zbil, svázal řeznickým provázkem, manipuloval s jeho genitáliemi, zatímco masturboval, zabil dítě uškrcením nebo údery, tělo rozřezal, vyprázdnil žaludek a ostatky zakopal.

Bartsch vypověděl, že při porcování mrtvol dosahoval sexuálního vyvrcholení. Podrobnosti tohoto vyprávění jsou skutečně nechutné. Člověk cítí pobuřující hrůzu. Takový člověk má jistě zločinecké geny nebo nějaký patologický sexuální pud a úchylku. Když však Alice Millerová nastíní detaily Jurgenova dětství, nelze snadno odmítnout její tezi, že mezi Jurgenovou kriminalitou a jeho raným dětstvím existuje přímá souvislost. Píše: „Každý zločin obsahuje skrytý příběh, který lze rozluštit a ze způsobu, jakým se přestupek odehrál, a z jeho konkrétních detailů“. Konkrétní detaily přesahují rámec mého záměru zde.

Bartsch byl sirotek, který byl adoptován poté, co jeho rodiče pečlivě hledali to pravé dítě. Jurgen trávil hodiny rituálním hledáním toho pravého chlapce, kterého by zavraždil. Jurgen byl jako dítě bit. Mnohokrát byl nalezen plný modřin a potlučený. Matka ho bila ve stejné místnosti, kde jeho otec, který byl řezník, porcoval mršiny. Později, když bití pokračovalo, byl zavřen do starého podzemního sklepa. To trvalo šest let.

Nesměl si hrát s ostatními dětmi. Matka ho sexuálně zneužívala. Koupala ho až do jeho dvanácti let a manipulovala s jeho genitáliemi. V osmi letech ho svedl jeho třináctiletý bratranec a později, ve třinácti, jeho učitel.

Jeho zločiny nesly otisk každého detailu jeho života. Svou nahromaděnou nenávist si „vybíjel“ na malých chlapcích, kteří všichni nosili lederhosen (stejně jako Jurgen v dětství). Řezal je řeznickým nožem, jak to viděl dělat svého otce, když Jurgena bičovala, bila a týrala jeho matka. Často mu dávala mokré polibky na ústa poté, co ho zbila. Jurgen své oběti také líbal. Jurgen byl obětí, která se stala pachatelem. Probouzí v nás rozhořčení a hrůzu.

„Ale“, jak píše Alice Millerová, „zděšení by mělo směřovat k první vraždě [zneužívání], která byla spáchána tajně a zůstala nepotrestána“. Když je dítě znásilňováno, jeho normální reakcí je křičet hněvem a bolestí. Hněv je zakázán, protože by přinesl další trest. Vyjádření bolesti je rovněž zakázáno.

Dítě tyto pocity potlačuje, ztotožňuje se s agresorem a potlačuje vzpomínku na trauma. Později, odpojeno od původní příčiny a původních pocitů hněvu, bezmoci, zmatku a bolesti, si tyto silné pocity vybíjí proti druhým v kriminálním chování nebo proti sobě v drogové závislosti, prostituci, psychických poruchách a sebevraždě.

Alice Millerová opět píše: „Někdo, komu nebylo umožněno uvědomit si, co se děje, nemá jinou možnost, jak o tom vypovídat, než to opakovat.“ V menší míře si mnozí rodiče, kteří se nevypořádali s vlastním traumatem z dětství, toto trauma zopakují na vlastních dětech. Heslo, které používáme v našem Centru pro sanaci rodin, zní: „Bud' to předáš zpět, nebo to předáš dál.“

Z této části je patrný rozsah a život ničící síla internalizovaného studu. Jeho síla spočívá v jeho temnotě a utajení. Odhalením tohoto démona můžeme začít nastavovat vzdělávací programy a terapeutické přístupy, které zabrání internalizaci studu v rodinách. Můžeme najít kreativní způsoby, jak může naše společnost, školy a náboženství působit proti dynamice utváření identity založené na studu. Takové hledání má zásadní význam. Posouvá nás směrem ke skutečnému nalezení způsobu, jak předcházet závislostem, násilí a kriminalitě.”

Tato pasáž ze skvělé knihy (doporučuji) od Johna Bradshawa nám dává náhled do psychologie za tím, jak se někdo může stát vraždícím monstrem. Neznamená to, že bychom měli tyto činy schvalovat nebo se snažit jim zabraňovat, ale dává nám to alespoň pochopení a vhled, proč se to děje. Pokud totiž řešíme jen symptomy, tak se problémy dlouhodobě nevyřeší.

Jestli je pro Vás moje tvorba hodnotná, zvažte její podporu zasláním daru na účet: 240836229/0300. Nebo [ZDE](#). Děkuji!

Deprese a úzkosti mezi mladými na vzestupu

„Až 40 procent žáků devátých tříd základních škol vykazuje známky střední až těžké deprese, a 30 procent známky úzkosti. Vyplývá to ze studie vědců Národního ústavu duševního zdraví,” píše [Český rozhlas](#).

Musíme se také ptát, jakým způsobem jako společnost přispíváme k rostoucí míře depresí a úzkostí mezi mladými lidmi? Těch faktorů může být samozřejmě celá řada – od výchovy, šikany ve škole, sociálních sítí (srovnávání se), tlak na výkon (prospěch ve škole), apod. Kromě toho neustálé šíření strachu ze strany médií – viděli jsme to během COVIDu, konfliktu na Ukrajině, atd. Když všechny tyto faktory sečteme, není divu, že se mezi slabšími jedinci může najít někdo, kdo se

dostane do bodu (tak jako Aaron z příběhu výše), kdy bude cítit takovou prázdnotu a „nebude mít co ztratit“, že bude „schopen udělat cokoliv“.

Symbol zimního slunovratu – nefyzické síly temna – kdo skutečně tahá za nitky

Období zimního slunovratu je čas, kdy máme nejdelší noc a nejkratší den. Je to den, kdy z největší tmy znovu přichází světlo – je to přechod z temnoty do světla. Starodávné pohanské kultury tento svátek slavily a modlily se, aby světlo znovu přišlo.

„Se zimním slunovratem přichází bohyně Koliada strážkyně přechodu z temné části roku do světlé, času zastavení se a ponoření se do hloubky nitra. Temná část symbolizuje tu nejtěžší část života, ze které je třeba vykročit ven, aby mohl vzniknout nový začátek, nová zkušenost, nový cyklus.“ (zdroj)

Síly temna (zla), které fungují v pozadí našeho světa a ovlivňují ho ve svůj prospěch, využívají právě podobná období s velkým energetickým potenciálem, aby tuto energii „shrábly“ pro sebe. Využívají k tomu také energie strachu, bolesti, smrti, chaosu a zmatku ve společnosti.

Když si uvědomíme, že zimní slunovrat je (symbolicky) období přechodu z největší tmy do světla, temné síly v pozadí by velmi rády využily tohle období, aby posílily své působení ve světě a potlačily příchod světla.

David K., který zabil 14 lidí právě v období zimního slunovratu, mohl být temnými (nefyzickými) silami pobízen k tomu, aby tento ohavný čin spáchal. Možná byl i „posednutý“ nějakými temnými entitami (bytostmi), které ho přivedly ke spáchání tohoto činu právě v tento den.

Je vůbec možné, aby byl někdo takto silně ovlivněn temnými entitami?

Důležité je si uvědomit, že aby nás temné entity mohly nějakým způsobem nepříznivě ovlivnit, potřebují vstupní bod, skrze který se na nás mohou připoutat.

Bernhard Guenther ve videu o nefyzických entitách říká:

„Tyto vstupní body souvisejí se slepými místy vašeho ega, s vaší nižší živočišnou podstatou, se stínovými aspekty, zraněními, slabostmi, závislostmi a traumaty pramenícími z dětství, dokonce i z minulých životů, které zůstaly nepřiznané, neintegrovány a nevyřešené. Většina z toho je ve vás nevědomá.“

Jinými slovy, čím větší člověk prožil trauma v dětství a čím větší zranění a prázdnotu v sobě má, tím je větší šance, že se na něj nějaká entita připoutá a potenciálně ho ovlivní a přivede ke spáchání i takového otřesného činu.

Stalo se to v případě Davida K.? Nevím, jsou to spekulace z mé strany. Je to ale perspektiva, kterou je třeba mít na paměti, protože to, co se děje na naší fyzické, 3D úrovni, má většinou, ne-li vždy nějakého původce v nefyzické rovině.

Bernhard Guenther ve svém videu o tom, kdo skutečně řídí tento 3D matrix, říká:

„Důležité je však pochopit, že vše, co vidíme na globální úrovni 3D, probíhající války, zvěrstva, útlak, ztráta svobody, sledování, chamtivost korporací (...) a tak dále jsou výtvorem nebo je to silně ovlivňováno okultními nepřátelskými silami, které vládou lidstvu již po tisíce let a využívají své lidské loutky k uskutečňování své agendy klasickým způsobem rozděl a panuj na neviditelných úrovních. Jejich primárním cílem a agendou je a vždy bylo udržet lidstvo uzamčené ve frekvenčním vězení a žít se emoční energií, která vzniká prostřednictvím utrpení, polarizace, dramatu, chaosu a bojů mezi lidmi, ať už na globální úrovni prostřednictvím válek, nebo prostřednictvím mezilidských konfliktů v každodenním životě, rozděl a panuj.

Tyto nepřátelské síly, které dostaly v průběhu věků různá jména, o nichž se píše ve starých esoterických naukách, nám také vštípily dogmatické náboženské přesvědčení a stojí za zkaženou spiritualitou náboženství New Age. Je to patologie, která se normalizovala. Pouze zaměření na 3D projevy matrixu nikdy nepřinese skutečnou pozitivní změnu, ani k ní nedojde prostřednictvím žádné z matrixových institucí. Nezáleží na tom, koho obviňujete nebo na koho se zaměřujete v rámci 3D úrovně matrixu... vlády, ilumináty, sionisty, jezuity, bankéře nebo jakékoli zkorumpované politické korporace. Všichni jsou sami loutkami. Pochopení hyperdimenzionálního matrixového kontrolního systému je v dnešní době zásadní pro každého, kdo se chce probudit a mít lepší svět. Upřímná vnitřní práce a deprogramování se z konsenzuální reality je také součástí toho, abychom se spojili s naší božskou přirozeností, vaše suverénní ztělesnění pravého já, abychom překonali zmutovaný matrix.”

Gigi Young ve videu o okultním účelu války říká následující:

„(...) Takže musíme chápat válku jako okultní akci. Válku jako duchovní funkci, ne jen válku na její nejpřízemnější úrovni o získání moci a kontroly. To je ta nejpřízemnější úroveň války. Existuje i vyšší úroveň války, která je ve skutečnosti o přivolávání bytostí z nižších rovin, aby se procházely mezi lidmi.

To jsou démonické bytosti. Součástí válek je vyvolávání a snaha přimět démonické bytosti, aby chodily mezi lidstvem, prostřednictvím krve, smrti a bolesti a nyní skrze určité technologie, které jsou zbraněmi, ale mají okultní účinek.(...)”

I když zde Gigi mluví o válce, princip je podobný – způsobení obrovské bolesti, strachu a krveprolití umožňuje těmto nefyzickým temným entitám (démonům), aby měly v našem světě větší sílu a vliv.

Externalizace zla & univerzální zákon

Ve světle toho, o čem píšu výše v souvislosti s nefyzickými temnými silami v pozadí, které působí na tomto světě, je důležité si uvědomit, že „zlo“ nepůsobí jen „tam venku“, ale také (hlavně) skrze nás všechny. Jak praví jeden z univerzálních zákonů: „Jak nahoře, tak dole – jak uvnitř, tak venku“. Vše je navzájem propojené a to, co se odehrává „uvnitř“, se zrcadlí „tam venku“.

Každý z nás máme určité stinné stránky (jak už zjistil a zpopularizoval Carl Jung), věci, které na sobě nechceme vidět, které zůstávají v našem nevědomí – a to jak na individuální tak kolektivní úrovni. Právě tato naše slepá/stinná místa nás vedou k tendenci, abychom viděli zlo a temno jen venku – mimo sebe. Všichni ale máme v sobě potenciál pro „zlo“, ať už si to uvědomujeme, nebo ne. Čím nevědomější jsme, tím více se snažíme zlo a vše ostatní externalizovat – jinými slovy vidět problém pouze u někoho jiného nebo v něčem jiném „tam venku“, jen ne sami v sobě.

Například hodně se říká o Čechách, že jsou závistiví a nepřejí druhým úspěch (samozřejmě neplatí pro všechny, ale mnozí mají tu zkušenost) – to bychom mohli nazvat kolektivním stínem České republiky/Čechů. Je to vzorec chování, který jsme převzali od starších generací a který (nevědomě) opakujeme a tak posilujeme tento „kolektivní stín“. Tento stín (a jakékoliv jiné stíny) bývají tak nevědomé, že i kdybyste někomu řekli, že je závistivý, tak by vám to popřel a neviděl by, jak svým chováním dává najevo, že někomu ve skutečnosti závidí.

Být si vědom těchto věcí ale neznamená, že bychom se měli obviňovat za hrůzné činy, které se v našem světě dějí. Nebo přebírat za ně zodpovědnost. Důležité je si ale občas také nastavit zrcadlo sami na sebe, abychom se nenechali chytit do pastí černobílého vidění světa bez nuancí, hlubšího vhledu a vyšší perspektivy. Abychom uviděli, že i my si někdy lžeme (sami sobě nebo druhým), že někdy manipulujeme (aniž bychom si toho byli vědomi) – proto když máme silný vztek nebo

rozhořčení z toho, že s námi politici, média manipulují a lžou nám, je dobré se zeptat sami sebe, jestli si náhodou nelžeme v něčem i my sami sobě? Jestli se ve svém životě nechováme způsobem, který se nám u druhých nelíbí, který kritizujeme.

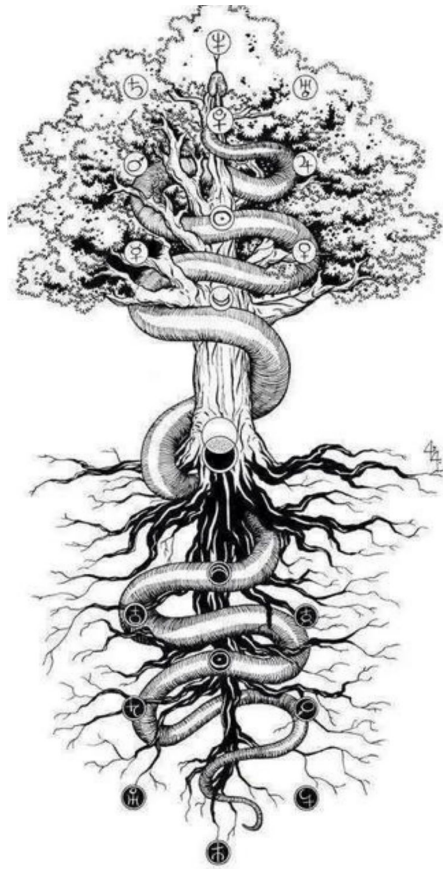
Znamená to snad, že bychom si měli věci nechat líbit a nepoukazovat na nespravedlnost? Ne, vůbec ne. To je právě to černobílé vidění světa, o kterém mluvím. Není to jen „tohle“ nebo „támto“ – je to obojí. Musíme se v sobě naučit držet obě perspektivy, oba „paradoxy“. Je žádoucí a potřebné si uvědomit a poukázat na to, jakým způsobem je a bylo s námi manipulováno (viz. COVID, očkování), umět to pojmenovat a jasně něčemu říci: „Ne, tohle mi dělat nebudete. Tohle odmítám.“ Ne z pozice slabosti, strachu, ale z jasnosti, odhodlání, sebevědomí. V tom spočívá také naše síla a způsob, jakým měníme svět k lepšímu.

Je taktéž velmi snadné (a pro systém žádoucí) se nechat strhnout do černobílého vidění světa, kdy se stavíme na jednu nebo druhou stranu, a nevidíme nic mezi tím. Klasická taktika „rozděl a panuj“.

Závěr

V tomto článku píšu konkrétně o hromadné střelbě v Praze, ale princip platí pro vše ostatní. Potřebujeme jak vnější, tak vnitřní práci, aby se skutečně něco změnilo. Potřebujeme rozpoznat zlo/temnotu tam venku, tak i v sobě uvnitř; potřebujeme pracovat na sobě, na svých zraněních a traumatech, svých stínech a projekcích, abychom v sobě plně ukotvili světlo a vyšší (božské) poznání, vedení a intuici. Jedině tak budeme schopni čelit (a pochopit) těmto a následujícím událostem. Potřebujeme najít sílu ducha sami v sobě – a to se bez ponoření do naší vnitřní temnoty neobejde.

Carl Jung řekl:

Žádný strom,
říká se,
nemůže vyrůst
až do nebe,
pokud jeho
kořeny
nedosáhnou
až do pekla
- C. G. Jung

A jak říká Bernhard Guenther v [tomto videu](#):

„Na světě není místo, které by bylo bezpečné před tím, co se děje. Tělo spojené s naším pravým já a podstatou se nakonec musí stát naším bezpečným prostorem. Vnitřní práce je nezbytně nutná pro každého, kdo se nechce nechat převálcovat kolosálními univerzálními silami změn.

Ale je tu také nutnost vědomého jednání a odporu těchto nepřátelských sil, jak inscenují své poslední zoufalé pokusy o úplné ovládnutí. Svět je ve velmi křehké rovnováze a ještě jsme nedosáhli temné noci civilizace, o níž hovořila matka Meera.

Což ukazuje na další rozpad lidstva. Této temné noci však nepomůže, když se dostaneme do frekvence strachu nebo do negativního paranoidního stavu zkázy a zmaru. Může však působit jako vystřízlivění z reality, jakým směrem se můžeme ubírat, pokud se věci budou vyvíjet tak, jak se zdá. Tato nadcházející potenciální realita znamená, že už nemůžeme duchovně obcházet svou vnitřní práci a stín. Nemůžeme ani obcházet jasný pohled na temnotu ve světě a musíme dělat to, co je třeba udělat, abychom se postavili na odpor těmto nepřátelským silám, které ovládají matrix.

Jsme povoláni k tomu, abychom se postavili k zodpovědnosti a zapojili se do vnitřní i vnější práce – bytí a konání. Pokud se dostatek lidí neprobudí do reality toho, jak antibožské síly působí, tím, že se aktivně postaví na odpor vůči jejich vlivům, a

zároveň nevykonají nezbytnou vnitřní práci, aby uzavřely všechny vstupní body uvnitř a dostaly se do souladu s podstatou a spojením s božstvím, můžeme zažít to, co zažily různé starověké civilizace v minulých cyklech, například Atlantida, což vedlo k našemu úplnému zničení, kdy Božství stisknulo tlačítko reset na naší evoluční cestě.

Abychom se vyhnuli tomuto masovému kataklyzmatickému zničení a konečnému velkému resetu, musíme dosáhnout kritického množství, které vytvoří tzv. bod zlomu. Tento odpor a aktivismus však musí mít duchovní základ a sloužit božství, abychom neopakovali starý mechanický způsob minulých sebezničujících revolucí. Potřebujeme úplný posun ve vědomí, a ne jen další revoluci.”

Autor článku: David Formánek